

บทที่ 2

การขัดกันแห่งผลประโยชน์ของฝ่ายนิติบัญญัติในระบบกฎหมายต่างประเทศ

ในส่วนของบทที่ 2 ผู้เขียนได้เริ่มต้นเขียนโดยลำดับความด้วยการกล่าวถึงว่าด้วยเรื่อง การขัดกันแห่งผลประโยชน์ของฝ่ายนิติบัญญัติในประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา ในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ กฎหมายว่าด้วยการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของ สมาชิกวุฒิสภา และลักษณะการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกวุฒิสภา ดังต่อไปนี้

2.1 ประเทศอังกฤษ

ในรัฐเสรีประชาธิปไตย “รัฐสภา (Parliament)” ในฐานะองค์กรฝ่ายนิติบัญญัตินั้น นับว่ามีวิวัฒนาการต่อเนื่องอันยาวนาน โดยเฉพาะรัฐสภาสหราชอาณาจักร¹ หรือที่รู้จักกันว่า รัฐสภาอังกฤษ² ที่มีประวัติศาสตร์ทางการเมืองการปกครองอันยาวนาน ประกอบกับรัฐสภา อังกฤษได้พัฒนาขึ้นเป็นระบบ จนกลายเป็นต้นแบบให้กับประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งหลายๆ

¹สหราชอาณาจักรเป็นประเทศที่ไม่มีรัฐธรรมนูญลายลักษณ์อักษร (Unwritten Constitution) โดยรัฐธรรมนูญของสหราชอาณาจักรมีลักษณะเป็นรัฐธรรมนูญที่ไม่มีการนำเรียง รวมมาตรากันไว้ในเอกสารฉบับเดียว โดยแนวคิดและสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญ สหราชอาณาจักรมีที่มาจากกฎหมายที่บัญญัติโดยรัฐสภา (Statute Law) กฎหมายที่มาจาก คำวินิจฉัยของศาลหรือกฎหมายสามัญ (Common Law) และผลของการตีความกฎหมาย (Work of Authority) ธรรมเนียมปฏิบัติ (Convention) และกฎหมายสหภาพยุโรป (European Union Law)

²การปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ ทำให้แนวความคิดของ John Locke ซึ่งส่งเสริมบทบาท รัฐสภา กลายมาเป็นแนวความคิดหลักในการปกครอง โดยรัฐสภาในฐานะที่ทำหน้าที่นิติบัญญัติ ภายใต้การปกครองโดยกฎหมายตามหลักนิติธรรม (the rule of law) จึงกลายมาเป็นองค์กรที่มี บทบาทนำและกำหนดความเป็นไปในสังคม ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ, กฎหมายรัฐธรรมนูญ, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการ สอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552), น. 37-60.

ประเทศก็ได้้นำแนวคิดในการจัดรูปแบบความสัมพันธ์ขององค์กรทางการเมืองในระบบรัฐสภา อังกฤษไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบททางสังคมของประเทศตนต่อไป

2.1.1 อำนาจอหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ

รัฐสภาอังกฤษ คือหนึ่งในตัวแทนของรัฐสภาที่เก่าแก่ที่สุดในโลก รัฐสภาอังกฤษเป็นระบบ 2 สภา ซึ่งประกอบด้วยสภาสามัญและสภาขุนนาง โดยทำหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการนิติบัญญัติ³ เป็นหลัก ดังนี้

2.1.1.1 สภาสามัญ

สภาสามัญ⁴ (House of Commons) หรือที่เรียกว่า สภากลางหรือสภาผู้แทนราษฎร คือ สภาที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในรัฐสภา เป็นสภาที่มีอำนาจอย่างแท้จริงในการปกครองประเทศ เนื่องจากเป็นสภาที่สมาชิกได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชนโดยตรง ซึ่งสภาสามัญมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. อำนาจนิติบัญญัติ กล่าวคือ บทบาทในการเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติและเป็นผู้อนุมัติร่างพระราชบัญญัติ แต่ในทางปฏิบัติแล้ว พรรคที่มีเสียงข้างมากในสภาสามัญเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลและร่างกฎหมายที่พิจารณาในสภาสามัญนั้นเป็นร่างกฎหมายที่รัฐบาลเป็นผู้เสนอ โดยรัฐมนตรีประจำกระทรวงต่างๆ เป็นผู้เสนอร่างนั้น และส่งให้คณะกรรมการการของคณะรัฐมนตรีพิจารณาก่อนแล้วจึงส่งให้สภาสามัญ ฉะนั้นอำนาจหน้าที่ทางนิติบัญญัติ คือ การอภิปรายร่างกฎหมาย รวมทั้งการแก้ไขเพิ่มเติม และการลงมติให้เป็นพระราชบัญญัติ

2. อำนาจในการควบคุมฝ่ายบริหาร กล่าวคือ สภาสามัญมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ถ้ารัฐบาลบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับความต้องการของประชาชนหรือบริหารงานผิดพลาด สภาสามัญจะทำหน้าที่ในการควบคุมฝ่ายบริหารโดยการคัดค้านและลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาล หรือบีบบังคับให้รัฐบาลลาออก ซึ่งสภาสามัญจะมีวิธีการควบคุมฝ่ายบริหาร

³ อำนาจในการบัญญัติกฎหมายหรืออำนาจนิติบัญญัติเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของอำนาจการปกครองของรัฐสภา (Parliamentary Sovereignty) ซึ่งประกอบด้วยพระมหากษัตริย์ สภาสามัญ และสภาขุนนาง

⁴ สมบัติ ธำรงธัญวงศ์, การเมืองอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์เสมาธรรม, 2548), น. 146-147.

ได้หลายวิธี ได้แก่ การตั้งกระทู้ถาม การขอแปรญัตติก่อนปิดประชุม การเสนอญัตติไม่ไว้วางใจ รัฐบาล และคณะกรรมการรัฐสภา

2.1.1.2 สภาขุนนาง

สภาขุนนาง⁵ (House of Lords) คือ สภาที่สองของรัฐสภาอังกฤษ สภาขุนนางเป็นสถาบันที่มีวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์มาตั้งแต่สมัยนอร์มัน สภาขุนนางได้พัฒนาการมาโดยตลอด จนเป็นสถาบันที่มีอำนาจและอภิสิทธิ์ในสังคม ต่อมาเมื่อสภาสามัญมีอำนาจมากขึ้น อำนาจของสภาขุนนางจึงถูกจำกัดให้น้อยลง สมาชิกสภาขุนนางไม่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณากฎหมายพระราชบัญญัติในเรื่องเกี่ยวกับภาษีและการเงิน ซึ่งสภาขุนนาง มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ทำหน้าที่เป็นศาลสูงสุดในสหราชอาณาจักรพิจารณาคดีแพ่งในสหราชอาณาจักร และคดีอาญาในอังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ

2. ตรวจสอบและแก้ไขร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาในสภาสามัญแล้ว การพิจารณาและแก้ไขพระราชบัญญัติในสภาขุนนางอนุญาตให้มีการโต้เถียงแต่ละบทบัญญัติ แต่ทำไม่ได้เต็มที่เหมือนในสภาสามัญ สำหรับมาตรการที่ต้องพิจารณาเป็นพิเศษนั้น หลังจากพิจารณาแล้ว จะมีการแนะนำให้แก้ไข ซึ่งสภาขุนนางสามารถแก้ไขร่างพระราชบัญญัติได้ทุกร่างพระราชบัญญัติ ยกเว้นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับภาษีและการเงิน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของสภาสามัญเท่านั้น นอกจากนี้ สภาขุนนางไม่มีสิทธิในการลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาล แต่มีสิทธิในการตั้งกระทู้ถามและวิจารณ์การทำงานของรัฐบาลได้

2.1.2 กฎหมายว่าด้วยการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภา

แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภาอังกฤษไม่ปรากฏรูปแบบที่ชัดเจน เพราะเดิมมีความคิดว่า สมาชิกสภาสามัญเป็นบุคคลทรงเกียรติ เป็นผู้มีความรู้สูง เป็นบุคคลที่ไม่ใช้ลูกจ้างหรือเจ้าหน้าที่รัฐ แต่เป็นผู้แทนของประชาชน การบังคับจรรยาบรรณหรือความประพฤติของสมาชิกสภาสามัญจึงออกมาในรูปแบบของธรรมเนียมปฏิบัติของรัฐสภามากกว่าการบัญญัติกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ต่อมาแนวความคิดดังกล่าวเริ่มที่จะมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากเกิดคดีข้อขัดแย้งเกี่ยวกับข่าวการรับสินบนของสมาชิกสภา

⁵ เฟิงอ้าง, น. 151-153.

สามัญจากนักธุรกิจและจากบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สมาชิกสภาสามัญใช้อิทธิพลของตนเองต่อกิจกรรมของสมาชิกวุฒิสภาในการเรียกผลประโยชน์บางประการจากผู้ให้สินบน ซึ่งการกระทำดังกล่าวของสมาชิกสภาสามัญส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อระบบรัฐสภา จึงส่งผลให้เกิดกระแสกดดันจากสังคมในขณะนั้นว่าควรมีมาตรการใดมาตรการหนึ่งขึ้นเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของรัฐสภา⁶ ในปี ค.ศ. 1994 นายกรัฐมนตรี John Major ได้แต่งตั้งคณะกรรมการมาธิการว่าด้วยมาตรฐานการดำเนินชีวิตสาธารณะ⁷ (The Committee on Standards in Public Life) เพื่อทำหน้าที่ในการตรวจสอบมาตรฐานความประพฤติของผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะ รวมถึงการจัดระเบียบความสัมพันธ์สุจริตที่เกี่ยวกับการเงินและการพาณิชย์ เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะมาตรฐานขั้นสูงที่เหมาะสมในการดำเนินชีวิตสาธารณะ ซึ่งลักษณะที่สำคัญบางประการที่นำไปสู่ความเกี่ยวข้องของสมาชิกวุฒิสภาในการเข้าไปมีส่วนเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนได้เป็นที่น่าสนใจ โดยการกระทำที่จะถูกห้ามนั้นจะอยู่ใน รูปของประมวลข้อประพฤตินี้ โดย Nolan Committee ซึ่งได้ประมวลหลักที่สำคัญไว้ดังนี้⁸

1. ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว (Selflessness) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองควรจะใช้วิจารณญาณเพื่อผลประโยชน์สาธารณะไม่ควรที่จะรับเงินหรือผลประโยชน์อื่นใดเพื่อตนเอง ครอบครัวหรือเพื่อนพวกพ้อง

⁶ ภิรัชญา ดาราคร, “ปัญหาการบังคับใช้ประมวลจริยธรรมของสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ศึกษาเฉพาะกรณีการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนกับผลประโยชน์สาธารณะ,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548), น. 28.

⁷ หรือที่เรียกว่า “คณะกรรมการโนแลน” (Nolan Committee)

⁸ F.F.Ridley and Alan Doig, *Sleaze: Politicians, Private Interest and Public Reaction*, (New York: Oxford University Press, 1995), p. 45 อ้างใน กมล กอบกัยกิจ, “มาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขผลประโยชน์ขัดกันของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและข้าราชการระดับสูงในประเทศไทย,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543), น. 97-98.

2. มีความซื่อสัตย์ (Integrity) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่ควรที่จะดำรงตนให้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลทางการเงินหรือข้อผูกมัดใดเป็นการส่วนตัวหรือเพื่อองค์กรใด ซึ่งอาจส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่

3. มีเป้าหมายที่ดี (Objectivity) กล่าวคือ ในการกระทำธุรกิจของสาธารณะ รวมถึงการได้รับแต่งตั้งจากสาธารณชน การได้รับรางวัลจากการทำสัญญา หรือการวิจารณ์เป็นการส่วนตัวในเรื่องผลประโยชน์ ซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองควรจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยคุณงามความดี มีจิตใจดี วางตนเป็นกลาง

4. ความรับผิดชอบ (Accountability) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องมีความรับผิดชอบต่อความคิดเห็น หรือการกระทำใดอันมีต่อสาธารณะ และต้องยอมให้สาธารณะตรวจสอบถึงความเหมาะสมในตำแหน่งหน้าที่นั้นด้วย

5. เป็นคนเปิดเผย (Openness) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองควรเปิดเผยถึงการตัดสินใจหรือการกระทำใดๆ ที่ได้ทำลงไป และควรจะให้เหตุผลของการตัดสินใจและข้อจำกัดทางข้อมูลที่จะส่งผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะโดยรวม

6. มีความซื่อสัตย์ (Honesty) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองควรประกาศถึงผลประโยชน์ส่วนตัวที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางสาธารณะ และควรที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้งอันจะเกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์สาธารณะ

7. ความเป็นผู้นำ (Leadership) กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองควรส่งเสริมหลักของความเป็นผู้นำและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สาธารณชน

หลักการเหล่านี้ใช้บังคับกับบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะ ซึ่งทำให้เห็นต่อมาว่ามีการกระทำหลายประเภทที่ผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะไม่ควรกระทำ หรือหากมีการกระทำใดเกิดขึ้นแล้ว ผู้ดำรงตำแหน่งควรต้องแสดงความรับผิดชอบต่อที่มาโดยการกระทำที่สมาชิกวุฒิสภาและรัฐมนตรีได้ทำไปนั้น⁹ ดังนี้

1. การเข้าไปดำรงตำแหน่งกรรมการอำนวยการ ซึ่งสมาชิกสภาและรัฐมนตรี ควรต้องยอมสละหรือลาออกจากการเป็นกรรมการอำนวยการกับองค์กรกับองค์กรธุรกิจเอกชนและ

⁹Williams Sandra, Conflict of Interest: the Ethical Dilemma in Politics. (England: Gower Publishing Company, 1985), p. 49-50 อ้างใน เพิ่งอ้าง, น. 98-100.

มหาชน ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบและลดความขัดแย้งในผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์ส่วนรวม

2. การเข้าไปถือหุ้น รัฐมนตรีและสมาชิกสภาไม่ควรจะมีความคาดหวังหรือทำให้เกิดการโน้มน้าวให้เกิดการหวังตอบแทนจากการลงทุนในองค์กรบางแห่งที่เขาได้เข้าไปถือหุ้นได้ โดยหากผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะ ได้เข้าไปควบคุมผลประโยชน์ในบริษัทหรือองค์กรธุรกิจใดแล้วย่อมแสดงให้เห็นถึงอันตรายอันจะเกิดการขัดแย้งในผลประโยชน์ขึ้นได้ ดังนั้นผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะควรจะตั้งคู้ด้วยว่าธุรกิจนั้นได้ทำให้เกิดการขัดแย้งกับภาระหน้าที่ที่ตนต้องรับผิดชอบต่อสังคมมากน้อยเพียงใด แม้จะเห็นว่าไม่ได้มีส่วนในการแบ่งปันผลประโยชน์บางอย่างในปัจจุบันก็ตาม แต่ก็อาจจะนำมาซึ่งความเสียหาย หากเมื่อเกิดความขัดแย้งในผลประโยชน์ขึ้นได้ในอนาคต

3. การเข้าไปเป็นหุ้นส่วนในองค์กรที่ประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นวิชาชีพที่ต้องได้รับการอนุญาตโดยกฎหมาย อาชีพที่ว่่านีเช่น ทนายความ นักบัญชี เป็นต้น ซึ่งจำเป็นต้องถอดถอนตนเองต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการทันที ซึ่งอาจจะทำให้บุคคลภายนอกองค์กรเห็นถึงภาพที่ไม่ดีที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะรัฐมนตรีที่มีส่วนในการอนุญาตให้ธุรกิจใดสามารถกระทำการใด โดยผ่านการใช้อำนาจ

4. การร่วมลงทุนในธุรกิจหลักทรัพย์ เป็นการหวังผลกำไรซึ่งมักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอ อันจะมีส่วนเข้าไปเกี่ยวพันกับความรับผิดชอบต่อการรักษาหรือเก็บข้อมูลลับของทางราชการ ที่อาจมีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงขึ้นลงของราคาหลักทรัพย์ในตลาดให้เป็นที่ไปในทิศทางที่ไม่เหมาะสม

5. การร่วมลงนามทำยเอกสารบางอย่าง การกระทำประเภทนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีนายกรัฐมนตรีร่วมลงนามด้วย เพื่อลดการขัดกันผลประโยชน์บางประการจากหลายฝ่ายที่อาจมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง

6. การรับของขวัญ ของกำนัล เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้ทำหน้าที่บริการสังคมโดยเข้าร่วมมีข้อผูกพันบางอย่างเพื่อให้ทำหน้าที่บางอย่าง หรือสร้างความสำเร็จของงานบางอย่างได้เกิดขึ้น อาจเกิดผลประโยชน์ในภายหลังกับผู้ให้ของขวัญ เพราะจากการที่ผู้รับได้รับของแล้วกระทำการตอบแทนไป

2.1.2.1 ประมวลจริยบรรณของสมาชิกวุฒิสภา

ประมวลจริยบรรณของสมาชิกวุฒิสภา¹⁰ (The code of conduct for members of Parliament) ได้วางกลไกในการลดปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์สาธารณะสำหรับสมาชิกวุฒิสภา¹¹ ไว้ 2 ประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง การลงทะเลเบียนผลประโยชน์ของสมาชิกวุฒิสภา และประการที่สอง การแสดงบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน ซึ่งประมวลจริยบรรณของสมาชิกวุฒิสภาได้บัญญัติหลักการไว้ ดังนี้

1. การลงทะเลเบียนของผลประโยชน์ คือ การประกาศให้สาธารณชนทราบถึงผลประโยชน์ที่เกี่ยวกับการเงินของสมาชิกวุฒิสภาซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อความประพฤติหรือการกระทำของสมาชิกวุฒิสภาตามกฎหมายหรือข้อปฏิบัติของสภาสามัญ เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์อื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นสมาชิกวุฒิสภา โดยมีเหตุผลที่อาจทำให้บุคคลอื่นคิดว่าเป็นผลมาจากการกระทำ การอภิปราย หรือการลงคะแนนเสียงในรัฐสภาหรือการดำเนินการอื่นใดที่กระทำลงไปในฐานะที่เป็นสมาชิกวุฒิสภา

2. การเผยแพร่และการตรวจสอบสาธารณะ สำหรับผลประโยชน์ที่สมาชิกวุฒิสภาจะต้องลงทะเลเบียน มีด้วยกัน 10 ประเภท ดังนี้คือ

2.1 ความเป็นกรรมการบริหาร สมาชิกวุฒิสภาต้องลงทะเลเบียนค่าตอบแทนจากความเป็นกรรมการบริหารบริษัท ไม่ว่าจะบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนก็ตาม และยังรวมไปถึงความเป็นกรรมการบริหารในบริษัทที่ไม่ได้รับค่าตอบแทนแต่มีการจ่ายผ่านบริษัทอีกบริษัทหนึ่งที่มีค่าตอบแทนในกลุ่มเดียวกัน ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการเป็นกรรมการบริหารนั้นนอกจากจะหมายถึงเงินเดือนและค่าธรรมเนียมแล้วยังหมายถึงการได้รับการจ่ายภาษีอากร เงินที่จ่ายให้หรือผลประโยชน์ เป็นต้น

2.2 อาชีพหรือตำแหน่งหน้าที่การงาน สมาชิกวุฒิสภาจะต้องแจ้งถึงตำแหน่งที่ได้รับอยู่ในบริษัท รวมถึงอาชีพอื่นที่สมาชิกวุฒิสภามีรายได้หรือมีผลประโยชน์ทางการเงิน ถ้าเป็นที่ปรึกษาของบริษัทก็จะต้องระบุว่าเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับด้านใดด้วย

2.3 ลูกความ สมาชิกวุฒิสภาจะต้องลงทะเลเบียนลักษณะธุรกิจของลูกค้าที่ได้รับบริการจากสมาชิกวุฒิสภาในฐานะที่เป็นสมาชิกวุฒิสภา และหากสมาชิกวุฒิสภาได้รับรายได้จาก

¹⁰ คริษฐา ดาราคร, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 6*, น. 36-47 .

¹¹ ประมวลจริยบรรณของสมาชิกวุฒิสภาจะมีผลใช้บังคับกับรัฐมนตรีด้วย

บริษัทหรือได้จากการเป็นหุ้นส่วน และให้คำปรึกษาทางธุรกิจแก่ลูกค้าสมาชิกรัฐสภาต้องลงทะเบียนรายการที่ลูกค้าที่ได้รับการหรือรับคำปรึกษาทั้งทางตรงและทางอ้อม ในกรณีที่สมาชิกรัฐสภาทำหน้าที่เสมือนเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับรัฐสภาของบริษัทที่ตั้งขึ้นเพื่อให้คำปรึกษาและบริการแก่ลูกค้า สมาชิกรัฐสภาควรเปิดเผยที่ปรึกษาของลูกค้าซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้ซึ่งได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาหรือให้บริการจากสมาชิกรัฐสภาด้วย

2.4 การให้การสนับสนุน สมาชิกรัฐสภาต้องลงทะเบียนแหล่งที่มาของเงินช่วยเหลือใดที่สมาชิกได้รับเป็นค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งหรือเป็นสมาชิกรัฐสภา และสมาชิกรัฐสภาจะต้องลงทะเบียนรายละเอียดการให้การสนับสนุนทางการเงินอื่นใดในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภา

2.5 ของขวัญ สิทธิประโยชน์และการรับรอง ของขวัญใดที่สมาชิกรัฐสภาได้รับหรือคู่สมรสหรือหุ้นส่วนของสมาชิกรัฐสภาได้รับมีมูลค่าเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ของเงินเดือนปัจจุบันของสมาชิกรัฐสภา จากบริษัทหรือองค์กรหรือบุคคลใดในประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นสมาชิกของรัฐสภา สมาชิกรัฐสภาต้องลงทะเบียนผลประโยชน์เพื่อมูลค่าทางการเงินอย่างไรก็ตาม สมาชิกรัฐสภาไม่ต้องลงทะเบียนของขวัญและสิทธิประโยชน์ หากเป็นที่รู้ร่วมกันว่าของขวัญและสิทธิประโยชน์นั้นเป็นประโยชน์แก่สมาชิกรัฐสภาทุกคน

2.6 การเดินทางไปต่างประเทศ ในการเดินทางไปต่างประเทศของสมาชิกรัฐสภาหรือคู่สมรสหรือหุ้นส่วน ถ้าค่าใช้จ่ายในการเดินทางนั้นเป็นค่าใช้จ่ายที่มีบุคคลอื่นออกค่าใช้จ่ายให้ ถ้าไม่ใช่ค่าใช้จ่ายที่มาจากสมาชิกรัฐสภาหรือมาจากกองทุนสาธารณะ หากการเดินทางนี้เป็นการเดินทางที่เกี่ยวข้องกับความเป็นสมาชิกรัฐสภา สมาชิกรัฐสภาจะต้องลงทะเบียนวัน ระยะเวลา และวัตถุประสงค์ในการเดินทาง ชื่อของรัฐบาล องค์กร บริษัท หรือบุคคลใดที่ออกค่าใช้จ่ายให้

2.7 สิทธิประโยชน์และของขวัญจากต่างประเทศ สมาชิกรัฐสภาจะต้องลงทะเบียนของขวัญที่สมาชิกรัฐสภาหรือคู่สมรสหรือหุ้นส่วนได้รับจากหรือในนามของบริษัท องค์กรหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภาที่มีมูลค่าเกินกว่า 1% ของเงินเดือนที่ได้รับจากรัฐสภา

2.8 ที่ดินและทรัพย์สิน สมาชิกรัฐสภาจะต้องแจ้งเพื่อลงทะเบียนที่ดินและทรัพย์สินที่นอกเหนือไปจากบ้านที่อยู่อาศัยของสมาชิกรัฐสภาหรือคู่สมรสหรือหุ้นส่วน ซึ่งมีมูลค่าหรือทำให้เกิดรายได้

2.9 การถือหุ้น สมาชิกรัฐสภาจะต้องแจ้งผลประโยชน์จากการถือหุ้นของสมาชิกรัฐสภา ไม่ว่าจะเป็นการถือหุ้นโดยส่วนตัวหรือในนามของคู่สมรสหรือหุ้นส่วนหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะในบริษัทมหาชน หรือบริษัทจำกัด หรือองค์กรอื่น ซึ่งสมาชิกรัฐสภาจะต้องลงทะเบียนชื่อของบริษัทหรือองค์กร และลักษณะของธุรกิจนั้น หากเข้าเงื่อนไขดังนี้คือ มีจำนวนมากกว่า 15 %

ของเงินลงทุนในบริษัทหรือองค์กรใด หรือมีจำนวนน้อยกว่า 15% ของเงินลงทุนในบริษัทแต่มีมูลค่ามากกว่าเงินเดือนที่ได้รับจากรัฐสภา สมาชิกรัฐสภาจะต้องลงทะเบียนประเภทธุรกิจของบริษัทในแต่ละกรณี และรวมถึงสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากการถือหุ้นด้วย

2.10 เบ็ดเตล็ด กรณีที่ไม่อาจจะแบ่งแยกได้ว่าผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องนั้นควรจัดเป็นผลประโยชน์ที่จะต้องลงทะเบียนหรือไม่ ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่หากพิจารณาแล้วเห็นว่าอยู่ภายใต้คำจำกัดความของ “เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลประโยชน์ทางการเงินหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดซึ่งสมาชิกรัฐสภาได้รับซึ่งเป็นสิ่งที่มีเหตุผลที่ทำให้ผู้อื่นคิดว่าจะมีอิทธิพลต่อการกระทำราชการอภิปรายหรือการลงคะแนนเสียงในรัฐสภา หรือการกระทำใดในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภา” หรือเป็นผลประโยชน์ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นคิดว่าเป็นผลประโยชน์ที่จะมีผลทำให้เกิดการกระทำในลักษณะเดียวกันก็สามารถลงทะเบียนผลประโยชน์ที่เห็นว่าเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนนั้น

หลักการทั่วไปของการลงทะเบียนผลประโยชน์คือ การกำหนดให้มีการลงทะเบียนเพื่อจำกัดผลประโยชน์ซึ่งวางเงื่อนไขของคำตอบแทนหรือสิทธิประโยชน์ที่เป็นสาระสำคัญอื่น ดังนั้นการกำหนดกฎเกณฑ์ในการลงทะเบียนความเป็นกรรมการบริหารที่ไม่ได้รับคำตอบแทนสำหรับกลไกในการลดปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนกับผลประโยชน์ส่วนรวมของสมาชิกรัฐสภาที่ประเทศอังกฤษได้นำมาใช้ก็ประการหนึ่งคือการแสดงบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน กล่าวคือ การแสดงบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินเป็นกลไกที่กำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มั่นใจว่า สมาชิกรัฐสภาจะประพฤติตนในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภาอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการอภิปรายในรัฐสภา การดำรงตำแหน่งคณะกรรมการหรือการมีส่วนร่วมในกระบวนการใด ๆ ของรัฐสภาไม่ว่าการกระทำนั้นจะเป็นการกระทำในอดีต ปัจจุบันหรืออนาคตก็ตามและผลประโยชน์ทางการเงินอาจจะเป็นสิ่งที่นำมาคิดอย่างมีเหตุมีผลตรงกับประเด็นปัญหาที่จะนำไปสู่กระบวนการต่างๆ ของรัฐสภา

2.1.2.2 กฎเกณฑ์ของสภาสามัญ¹²

ในการอภิปรายหรือกระบวนการใดๆ ของสภาสามัญหรือคณะกรรมการหรือการติดต่อธุรกิจหรือการคมนาคมซึ่งสมาชิกรัฐสภาอาจจะมีต่อสมาชิกรัฐสภาบุคคลอื่นหรือต่อรัฐมนตรีหรือข้าราชการสมาชิกรัฐสภาควรเปิดเผยผลประโยชน์ทางการเงินใดที่ตรงกับประเด็นปัญหาหรือตรงกับสิทธิประโยชน์ใดที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะ เป็นโดยทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งสมาชิกรัฐสภามี

¹² คริษฐา ดาราศร, อ้างแล้ว เชียงธรรมที่ 6, น. 47-50 .

ผลประโยชน์หรือคาดหมายได้ว่าจะมีผลประโยชน์ ผลประโยชน์ในอดีตและผลประโยชน์ที่
 คาดหมายว่าจะเป็นผลประโยชน์ในอนาคต การอภิปรายอย่างเปิดเผยจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

การเปิดเผยผลประโยชน์ในช่วงเวลาที่กล่าวมานี้ อาจได้รับการยกเว้น ถ้าสมาชิก
 รัฐสภากล่าวถึงการแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายซึ่งผลประโยชน์ที่กล่าวชำนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ
 ประเด็นปัญหา และเมื่อมีการให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายหรือญัตติ หรือ
 การนำเสนอร่างกฎหมายหรือการเพิ่มชื่อในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายหรือญัตติ สมาชิกรัฐสภา
 ควรเปิดเผยผลประโยชน์ที่ตรงกับปัญหาใดๆ ในธรรมเนียมที่เหมาะสมด้วย

1. การเปิดเผยผลประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อสังเกต สมาชิกรัฐสภาซึ่งเป็น
 กรรมการวิสามัญนั้นมีหน้าที่ในการเปิดเผยบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินก่อนที่คณะกรรมการจะ
 ดำเนินการใดในการเลือกประธานคนหนึ่ง สมาชิกรัฐสภาจะต้องส่งรายละเอียดเกี่ยวกับ
 ผลประโยชน์ทางการเงินแก่เลขาธิการของคณะกรรมการก่อนที่จะมีการนัดประชุมครั้งแรก ถ้า
 สมาชิกรัฐสภาเห็นว่าผลประโยชน์ทางการเงินของตนเองนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของ
 คณะกรรมการก็ควรจะหลีกเลี่ยงที่จะดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการนั้น และใน
 การเปิดเผยบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินนั้น สมาชิกรัฐสภาควรระบุประเภทของผลประโยชน์ทาง
 การเงินและควรจะให้การเปิดเผยทรัพย์สินเป็นไปอย่างชัดเจน โดยในการเปิดเผยบัญชีทรัพย์สิน
 และหนี้สินจะมีการอ้างอิงกับการลงทะเบียนผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภา ในกรณีที่สมาชิก
 รัฐสภามีผลประโยชน์ที่จะต้องลงทะเบียนและเปิดเผยทรัพย์สินและหนี้สินต่อสภาสามัญ
 แต่สมาชิกรัฐสภายังไม่ได้ลงทะเบียน ภายหลังจากที่สมาชิกรัฐสภาใช้สิทธิในการลงคะแนนเสียง
 ใดๆ ในสภาสามัญแล้ว ให้สมาชิกรัฐสภานุคนั้นลงทะเบียนผลประโยชน์และเปิดเผยบัญชี
 ทรัพย์สินและหนี้สินภายหลังจากที่มีการใช้สิทธิในการลงคะแนนเสียงด้วย

2. การเจรจาขอความช่วยเหลือสำหรับเงินรางวัลหรือการพิจารณา แนวทางของ
 กฎเกณฑ์ที่มีความสัมพันธ์ต่อจรรยาบรรณของสมาชิกรัฐสภาได้วางหลักการในการจำกัดและ
 ควบคุมไม่ให้สมาชิกรัฐสภาเจรจาขอความช่วยเหลือสำหรับเงินรางวัลหรือการพิจารณา หรือที่เรียกใน
 ภาษาที่ไม่เป็นทางการว่า “วิ่งเต้น” หรือการใช้เส้นสายในทางการเมืองเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างใด
 อย่างหนึ่งในการผลักดันกฎหมายเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลหรือบริษัท หรือองค์กรใดองค์กร
 หนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกรัฐสภามีอิสระในการอภิปรายในรัฐสภา ในกรณีที่ผลประโยชน์ทางการเงิน
 ของสมาชิกรัฐสภาได้รับการลงทะเบียนในทะเบียนผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภาหรือได้รับการ
 เปิดเผยทรัพย์สินหรือหนี้สินแล้วจะตกอยู่ภายใต้บังคับของการห้ามไม่ให้สมาชิกรัฐสภาเจรจา
 ขอความช่วยเหลือสำหรับเงินรางวัลหรือการพิจารณาใด

2.1.2.3 ประมวลจริยบรรณของสภาขุนนาง¹³

ในสภาขุนนาง (House of Lord) ของประเทศอังกฤษจะมีประมวลจริยบรรณ (Code of conduct) เช่นเดียวกัน โดยประมวลจริยบรรณของสมาชิกสภาขุนนางมีเนื้อหาสาระส่วนใหญ่ดัดแปลงมาจากประมวลจริยบรรณของสมาชิกรัฐสภาของสภาสามัญ แต่มีบางส่วนที่แตกต่างจากสภาสามัญ กล่าวคือ สภาขุนนางจะไม่มีคณะกรรมการรัฐสภาสำหรับมาตรฐานหรือคณะกรรมการอื่นที่มีฐานะหรือศักดิ์เทียบเท่าเพื่อทำหน้าที่ในการบังคับใช้ประมวลจริยบรรณ ในกรณีที่สมาชิกขุนนางใดประพฤติตนไม่เหมาะสมหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำการไม่เหมาะสมกับความเป็นสมาชิกสภาขุนนางก็จะมีคณะกรรมการว่าด้วยเอกสิทธิ์ (the Committee for Privileges) ทำหน้าที่ในการรับเรื่องร้องเรียนเพื่อดำเนินการในการไต่สวนมูลฟ้องเบื้องต้นรวบรวมหลักฐานและรายงานสรุปผลการพิจารณา พร้อมทั้งเสนอแนะความคิดเห็นไปยังสภาขุนนางเพื่อให้มีการเปิดอภิปรายและลงมติในสภาขุนนางต่อไป

2.1.3 ลักษณะการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภา

ในประมวลจริยบรรณของสมาชิกรัฐสภา¹⁴ มีข้อกำหนดห้ามสมาชิกรัฐสภามีผลประโยชน์ส่วนตนขัดกับผลประโยชน์สาธารณะไว้อย่างชัดเจนว่า “สมาชิกรัฐสภาจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการคำนึงถึงผลประโยชน์สาธารณะ หลีกเลี่ยงการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนและผลประโยชน์สาธารณะโดยพลัน และคำนึงถึงการสนับสนุนผลประโยชน์สาธารณะ สำหรับรูปแบบและลักษณะของการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนและผลประโยชน์สาธารณะ ในประมวลจริยบรรณของสมาชิกรัฐสภาสามารถจำแนกเป็นประเภทได้ดังนี้

2.1.3.1 การทำงานในลักษณะที่ให้ผลขัดต่อสถานภาพ

สมาชิกสภาสามัญจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการเป็นตัวแทนของประชาชน ดังนั้น ในการดำรงตนหรือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสภาสามัญจะต้องไม่กระทำการในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับสถานภาพของความเป็นสมาชิกสภาสามัญ ดังนี้

¹³ เฟิงอ๋าง, น. 50 .

¹⁴ คริษฐา ดาราสร, เฟิงอ๋าง, น. 51-53 .

2.1.3.2 การรับสินบน

การรับสินบนเป็นการกระทำที่บุคคลหนึ่งเสนอเงิน สิ่งของ หรือผลประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่สมาชิกสภาสามัญ เพื่อให้สมาชิกสภาสามัญยอมกระทำการบางอย่างเพื่อผลประโยชน์ของบุคคลนั้นเป็นการแลกเปลี่ยนกันกับผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์อื่น ๆ ที่บุคคลนั้นจะได้รับจากการกระทำของสมาชิกสภาสามัญที่จะขัดต่อกฎหมาย นโยบายหรือการดำเนินการในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะของสมาชิกสภาสามัญ ซึ่งห้ามมิให้สมาชิกรัฐสภายอมรับสินบน ค่าธรรมเนียม ค่าตอบแทนหรือเงินรางวัลใดในการติดต่อให้สมาชิกรัฐสภาใช้อิทธิพลในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภาเพื่อสนับสนุนการเลื่อนตำแหน่ง การเสนอคัดค้านในเรื่องใดเรื่องหนึ่งต่อร่างพระราชบัญญัติ ข้อเสนอหรือการยอมรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเจตนาที่จะให้ยอมรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งต่อสภาสามัญหรือต่อคณะกรรมการใดคณะกรรมการหนึ่งของสภาสามัญ การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการกระทำที่มีขอบด้วยกฎหมาย

2.1.3.3 การใช้ข้อมูลลับ

ในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาสามัญจะเข้าถึงข้อมูลลับของรัฐ หากสมาชิกสภาสามัญใช้ข้อมูลลับเพื่อประโยชน์ส่วนตนไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์อื่น ๆ การใช้ข้อมูลลับเช่นว่านั้นก็เป็นการกระทำที่ขัดกันกับผลประโยชน์สาธารณะซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงิน

2.1.3.4 การใช้ทรัพย์สินของทางราชการเพื่อประโยชน์ส่วนตัว

การใช้ทรัพย์สินของทางราชการเพื่อประโยชน์ส่วนตนเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการขัดกันของผลประโยชน์ ซึ่งสมาชิกสภาสามัญจะรับรองตลอดเวลาว่า จะใช้ค่าใช้จ่าย เบี้ยเลี้ยง อุปกรณ์หรือเครื่องมือและสาธารณูปโภคซึ่งมาจากจัดหาจากเงินสำหรับใช้จ่ายของรัฐให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด

2.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติหรือที่เรียกว่า สภาคองเกรส เป็นสถาบันที่รับผิดชอบทางด้านนิติบัญญัติซึ่งถือเป็นเสาหลักหนึ่งของอำนาจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยของสหรัฐอเมริกา สภาคองเกรสมีอำนาจในกระบวนการทางกฎหมายของชาติที่บังคับใช้กับพลเมืองทั่วประเทศ พลเมืองทั่วประเทศล้วนได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจทั้งทางตรงและทางอ้อมของสภาคองเกรส สมาชิกของสภาคองเกรสถือเป็นตัวแทนโดยผ่านการเลือกตั้งจาก

ประชาชนสหรัฐอเมริกาเข้าไปดำเนินการทางด้านกฎหมายและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามเจตนารมณ์และความต้องการของประชาชนทั่วประเทศ

2.2.1 อำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ

โดยปกติแล้ว อำนาจหน้าที่หลักของสภาองเกรส คือ อำนาจที่เกี่ยวข้องกับการนิติบัญญัติ แต่มีอำนาจบางส่วนของสภาองเกรสที่อยู่นอกเหนือขอบข่ายของอำนาจนิติบัญญัติ เช่น อำนาจในการเสนอแก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญ อำนาจในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดี การดำเนินงานของสภาองเกรส¹⁵ แบ่งออกเป็น 2 สภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) หรือที่เรียกว่า สภาล่าง และสภาสูง (Senate) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วุฒิสภา

2.2.1.1 สภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎร คือ สภาที่ประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนตามสัดส่วนของประชากรและถือว่าสมาชิกคนนั้นๆ เป็นตัวแทนของประชาชนในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายของชาติ ซึ่งอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วย

1. การจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีในกรณีที่ไม่สามารถเลือกได้จากกระบวนการเลือกตั้ง
2. เป็นผู้ริเริ่มการฟ้องร้องเพื่อการถอดถอนฝ่ายบริหารออกจากตำแหน่ง
3. เป็นผู้ริเริ่มต้นพิจารณาการจัดสรรงบประมาณรายจ่าย
4. เป็นผู้ริเริ่มเสนอกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร
5. สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเป็นผู้ตัดสินว่าสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งเข้ามานั้นมีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ การตัดสินให้ใช้เสียงข้างมากเป็นสำคัญ
6. อำนาจในการขับไล่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกจากตำแหน่ง

¹⁵ สมบัติ อารังธัญวงศ์, การเมืองอเมริกา, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เสมาธรรม, 2548), น. 136-141.

2.2.1.2 วุฒิสภา

สภาสูง คือ สภาที่ประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนจากรัฐและสมาชิกรัฐสภาเป็นตัวแทนของรัฐเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายของชาติ อำนาจของสภาสูง ได้แก่

1. สภาสูงมีอำนาจออกเสียงรับรองการยอมรับหรือปฏิเสธการทำสนธิสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ
2. สภาสูงมีอำนาจในการรับรองการยอมรับหรือปฏิเสธตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารที่ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอชื่อ และตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ
3. สภาสูงมีอำนาจตัดสินคดีการถอดถอนฝ่ายบริหารออกจากตำแหน่งตามที่สภาผู้แทนราษฎรเสนอ
4. สภาสูงมีอำนาจในการเลือกตั้งตำแหน่งรองประธานาธิบดี ในกรณีที่ไม่สามารถเลือกได้จากกระบวนการเลือกตั้ง
5. สภาสูงมีอำนาจตัดสินสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามานั้น ว่ามีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่
6. สภาสูงมีอำนาจขับไล่สมาชิกสภาสูงให้พ้นจากสมาชิกภาพ

2.2.2 กฎหมายว่าด้วยการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกสภาองเกรส

สมาชิกสภาองเกรสถือเป็นตัวแทนที่ผ่านการเลือกตั้งมาจากประชาชนสหรัฐอเมริกาให้เข้าไปดำเนินการในกระบวนการทางกฎหมาย การใช้อำนาจการตัดสินใจของสภาองเกรสใดๆ จะส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกคนในชาติเพื่อสนองตอบเจตนารมณ์และความต้องการของประชาชนทั้งประเทศ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้ว่า “สภาองเกรสมีอำนาจดำเนินการใดๆ เพื่อคงไว้ซึ่งความสงบสุข เพื่อที่จะคุ้มครองเสรีภาพของประชาชน และเพื่อที่จะก่อให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในชาติ”¹⁶

นอกจากอำนาจในการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนแล้ว หน้าที่ที่โดดเด่นอีกด้านหนึ่งของสภาองเกรสคือ อำนาจในการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานของฝ่ายบริหาร ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากอำนาจในการอนุมัติกฎหมายและควบคุมการใช้จ่ายเงินงบประมาณของฝ่ายบริหาร และอำนาจในการตรวจสอบการทำงาน และความ

¹⁶ เฟิงอ้าง, น. 181-182.

ประเพณีของข้าราชการสหรัฐอเมริกาทุกคนที่ประพัตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ด้วยการพิจารณาถอดถอนออกจากการใช้อำนาจดังกล่าวครอบคลุมถึงการถอดถอนประธานาธิบดีออกจากตำแหน่งด้วย

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภาอยู่ด้วยกันหลายฉบับ ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติปฏิรูปจริยธรรม ข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎร และข้อบังคับของวุฒิสภา โดยกฎหมายแต่ละฉบับต่างวางมาตรการในการควบคุมการขัดกันแห่งผลประโยชน์ส่วนตนและผลประโยชน์สาธารณะของสมาชิกรัฐสภาด้วยกันทั้งสิ้น โดยอาศัยอำนาจของรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาได้วางหลักไว้ว่า สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีอำนาจในการตรากฎหมายต่าง ๆ เกี่ยวกับการควบคุมความประพฤติของสมาชิกรัฐสภาได้¹⁷

2.2.2.1 รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา

รัฐธรรมนูญ¹⁸ กำหนดห้ามมิให้สมาชิกสภาขึ้นเงินเดือนให้ตนเอง หากแต่ให้การขึ้นเงินเดือนนั้นมีผลต่อสภาชุดถัดไปภายหลังจากมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการทั่วไปในครั้งถัดไป นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญ¹⁹ มีการห้ามสมาชิกรัฐสภาไปเป็นเจ้าหน้าที่อื่นของสหรัฐ และการห้ามเจ้าหน้าที่อื่นของสหรัฐเป็นสมาชิกรัฐสภา รวมทั้งรัฐธรรมนูญ²⁰ มีการบัญญัติในเรื่องของอำนาจห้ามไม่ให้รัฐสภาใช้ได้แก่ ห้ามรัฐสภาไม่ให้ห้ามการค้าทาส²¹ ห้ามรัฐสภายกเลิกเอกสิทธิ์ในการร้องขอให้มีการนำตัวบุคคลที่ถูกลงโทษโดยมิชอบด้วยกฎหมายมาแสดงต่อศาล²² ห้ามรัฐสภาตรากฎหมายกำหนดว่าบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีความผิดโดยไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาคดี และห้ามรัฐสภาตรากฎหมายอาญาที่มีผลย้อนหลังในทางเป็นโทษ²³

¹⁷ ครีษสุธา ดาราศร, *อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 6*, น. 54.

¹⁸ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 6

¹⁹ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 6 วรรคสอง

²⁰ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9

²¹ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคหนึ่ง

²² รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคสอง

²³ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคสาม

ห้ามรัฐสภาตรากฎหมายภาษีตรง²⁴ ห้ามไม่ให้รัฐสภากำหนดภาษีหรืออากรจากการนำสิ่งของเข้าออกมลรัฐ²⁵ ห้ามไม่ให้รัฐสภาให้สิทธิพิเศษใดๆ แก่ท่าเรือในมลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง²⁶ ห้ามมิให้มีการใช้จ่ายเงินจนกว่าจะมีการตรากฎหมาย²⁷ และห้ามมิให้มีการกำหนดตำแหน่งขุนนาง²⁸ เป็นต้น

2.2.2.2 พระราชบัญญัติปฏิรูปจริยธรรม ค.ศ. 1989²⁹

พระราชบัญญัติปฏิรูปจริยธรรม ค.ศ. 1989³⁰ ซึ่งเป็นกฎหมายหลักของกฎหมายจริยธรรมสหรัฐอเมริกา มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. การรับของขวัญ ของกำนัล และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ซึ่งการห้ามนี้เป็นการไม่ให้ยอมรับทุกสิ่งที่มีมูลค่าจากบุคคลที่หวังผลจากการปฏิบัติหน้าที่ตอบแทน โดยอยู่ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการจริยธรรม การรับของขวัญของสมาชิกสภาองเกรสนี้ เป็นการเพิ่มปัญหาด้านจริยธรรม เพราะผู้รับมีความรู้สึกต้องตอบแทนในการรับ และความคาดหวังในสิทธิพิเศษของผู้ให้ ผู้รับมักเอนเอียงที่จะต้องตอบแทนกลับคืนสู่ผู้ให้ หรือได้รับสิทธิผลที่จะต้องตอบสนองต่อผู้มีพระคุณจนถึงขั้นกระทำการอันอาจก่อให้เกิดการขัดกันของผลประโยชน์ขึ้นได้

2. ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง สามารถรับค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากภาคเอกชนเท่าที่จำเป็น เพื่อไปให้คำสุนทรพจน์หรือร่วมในเหตุการณ์ใดๆ ในการค้นหาความจริง การเดินทางนี้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ในทางราชการ หนึ่งของขวัญ หรือค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่ให้แก่คู่สมรส และบุตรของสมาชิก ถือว่าเป็นของที่ถูกจำกัดไว้ด้วย

3. ค่าธรรมเนียมตอบแทนในการเขียนบทความ การปราศรัย และการไปปรากฏตัว สมาชิกสภาองเกรสสามารถรับประโยชน์จากค่าตอบแทนพิเศษได้ สำหรับการไปปรากฏตัว การปราศรัย หรือการเขียนบทความลงในหนังสือ

²⁴ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคสี่

²⁵ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคห้า

²⁶ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคหก

²⁷ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคเจ็ด

²⁸ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา มาตรา 1 ข้อ 9 วรรคแปด

²⁹ กมล กอบกัยกิจ, *อั้งแล้ว เชิงอรรถที่ 8*, น. 57-70.

³⁰ บุคคลที่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติปฏิรูปจริยธรรม ค.ศ. 1989 ได้แก่ บุคคลที่อยู่ในฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ

4. ค่าตอบแทนจากการให้บริการทางวิชาชีพ สมาชิกสภาองค์กรสหประชาชาติห้ามเก็บค่าตอบแทนในการให้บริการทางวิชาชีพ หรือผลประโยชน์อื่นๆ จากกลุ่มผลประโยชน์ภายนอก แต่จะไม่จำกัดในเรื่องค่าตอบแทนตามกฎหมายหรือจากการเป็นที่ปรึกษา

5. ข้อห้ามการเข้าทำสัญญากับรัฐ ผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะไม่อาจเข้าทำสัญญาหรือข้อตกลงใดๆ กับรัฐบาล การทำสัญญาหรือข้อตกลงอย่างใดนั้นให้ถือว่า ข้อสัญญาหรือข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกลงโทษปรับ ข้อห้ามนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเข้าไปมีส่วนได้เสียในข้อตกลง หรือทำสัญญาใดๆ เพื่อผลประโยชน์อันจะมีต่อองค์กรที่ผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่

6. ข้อห้ามของการรับค่าตอบแทนจากรัฐบาลต่างประเทศ ผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถรับค่าตอบแทนจากรัฐบาล หรือองค์กร หรือบุคคลใดที่เป็นตัวแทนของรัฐ หรือประเทศอื่น เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากสภาองค์กร

7. ข้อห้ามการตกลงว่าจ้างงานในอนาคต ผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะจักต้องระมัดระวังในเรื่องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเจรจาตกลงการว่าจ้างงานในอนาคต โดยเฉพาะเมื่อได้ตกลงที่จะทำงานอันจะส่งผลกระทบต่อหน้าที่การทำงาน ถือเป็นกรกระทำอันไม่เหมาะสมในการที่ยอมให้มีการคาดหวังว่า จะได้รับจ้างทำงานในอนาคต

8. ข้อจำกัด 15% ของรายได้จากภายนอกทุกรูปแบบ นอกจากการห้ามเงินค่าตอบแทนพิเศษ และค่าธรรมเนียมทางวิชาชีพแล้ว สมาชิกสภาจะไม่แสวงหาค่าธรรมเนียม หรือผลประโยชน์ใหม่ๆ การจำกัดนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อป้องกันการใช้ตำแหน่งหน้าที่ไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว และป้องกันการเกิดปัญหาทางจริยธรรม

9. ข้อจำกัดหลังจากการพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ ห้ามสมาชิกสภาองค์กร กระทำลึกลับต่อฝ่ายนิติบัญญัติเป็นระยะเวลา 1 ปี ภายหลังจากที่พ้นตำแหน่งไป

10. ข้อห้ามสำหรับคู่สมรส คู่สมรสของผู้ดำรงตำแหน่งกระทำการใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งในผลประโยชน์กับหน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งผลประโยชน์ที่ตกแก่คู่สมรส อาจทำให้ผู้ดำรงตำแหน่งกระทำการอันไม่สมควรในหน้าที่ ซึ่งการกระทำที่ห้ามนั้นได้แก่ การเข้าทำสัญญาใดๆ กับรัฐ เป็นต้น

11. การห้ามไหวตเสียง สมาชิกสภาองค์กรทุกคนมีสิทธิที่จะไหวตเสียงในทุกเรื่องที่ได้มีการกำหนดเอาไว้ว่าเป็นหน้าที่ของสมาชิก เว้นแต่หากการไหวตนั้นสมาชิกสภามีส่วนเกี่ยวข้อง หรือมีส่วนได้เสียเป็นการส่วนตัว ซึ่งเรื่องนั้นอาจจะเป็นเรื่องของผลประโยชน์ทางการเงิน หรือผลประโยชน์อื่นๆ ฉะนั้น ถ้าสมาชิกสภาท่านใดเห็นว่า ตนมีผลประโยชน์หรือเข้าไปมีส่วนได้

เสียในประเด็นใดๆ ที่จะมีการโหวตเสียง สมาชิกสภาควรถอนตัว หรืองดออกเสียงในประเด็นนั้นๆ อีกทั้งสมาชิกสภาไม่มีสิทธิที่จะอนุญาตให้บุคคลอื่นโหวตเสียงแทนตนไม่ว่าจะเป็นการประชุมสภา หรือการประชุมในคณะกรรมการ

12. การรายงาน กฎหมายได้กำหนดให้ยื่นเอกสารรายงานผลการเงินของแต่ละบุคคลให้ทางรัฐบาลกลางทราบภายในเวลาที่กำหนด ส่วนของการเปิดเผยนี้จะบังคับให้คู่สมรส และบุตรของบุคคลที่อยู่ในบังคับต้องยื่นบัญชีแสดงไว้ด้วย และในส่วนของ การเปิดเผยทรัพย์สินนี้ ยังกำหนดขอบเขตของการยกเว้น หลักการเปิดเผยไว้ กล่าวคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และเจ้าหน้าที่ระดับสูงได้มีธุรกิจ หรือทรัพย์สินใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดรายได้ หากยังต้องการดำรงตำแหน่งอยู่ บุคคลเหล่านี้จำเป็นต้องนำทรัพย์สิน หรือธุรกิจไปฝากไว้กับทรัสต์ (Trust) โดยทรัสต์จะมีทรัสต์รี (Trustee) เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินนั้นไว้ให้ โดยทรัสต์ที่อยู่ในข่ายยกเว้นของการเปิดเผยทรัพย์สินของผู้ดำรงตำแหน่ง คือ ทรัสต์ปลอด (Bind Trust) โดยกฎหมายจะกำหนดให้ทรัสต์ปลอดนี้ อยู่เหนือการควบคุม ทรัสต์รีจะมีอำนาจอิสระอยู่เหนือการควบคุมใดๆ จากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและข้าราชการระดับสูง ทรัสต์รีจะไม่ใช่หุ้นส่วนหรือลูกจ้างของผู้ดำรงตำแหน่งและข้าราชการระดับสูงและยิ่งไปกว่านั้น ทรัสต์รีจะถูกกำหนดให้ไม่ต้องทำการติดต่อใดๆ ต่อผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือกิจกรรมนั้นๆ ทรัสต์รีจะมีหน้าที่เพียงดูแลทรัพย์สินและกิจการ รวมถึงการเสียภาษีแทนต่อผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นด้วย

13. การจัดให้มีคณะกรรมการจริยธรรม การควบคุมเพื่อให้มีประสิทธิภาพควรจะต้องมีกลไกภายในที่จะใช้บังคับ และเพื่อให้กฎนั้นได้รับการบังคับใช้อย่างถูกต้องเหมาะสมจึงควรจะมีกลุ่มบุคคลที่มาทำหน้าที่ในการควบคุมดูแล เพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎที่ถูกต้อง โดยในสหรัฐอเมริกาจะมีคณะกรรมการจริยธรรมทั้งในสภาสูงและสภาล่าง

14. นำทรัพย์สินไปวางไว้ต่อทรัสต์ สำหรับทรัสต์ไม่ได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดยบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งสาธารณะ คู่สมรส หรือบุตรของบุคคลนั้น เมื่อมีการจัดตั้งขึ้นมาแล้ว ผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถรู้ถึงการถือครอง หรือแหล่งรายได้ของทรัสต์ โดยทรัสต์ที่จัดตั้งขึ้นมา เพื่อลดความขัดแย้งในผลประโยชน์

3.2.2.1 ข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา

ข้อบังคับ³¹ ได้วางกลไกเพื่อลดปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนกับผลประโยชน์สาธารณะโดยการกำหนดให้สมาชิกวุฒิสภารับค่าตอบแทนใด ไม่ว่าจะเป็นการ

³¹ คริสสุา ดาราคร, อ้างแล้ว เชียงธรรมที่ 6, น. 63-67.

ยอมรับค่าตอบแทนใด ที่ทำให้ผลประโยชน์ของบุคคลเช่นว่านั้นเพิ่มขึ้นจากแหล่งที่มาใดการได้รับ หรือเพิ่มขึ้นนั้นอาจเกิดโดยการใช้อิทธิพลโดยมิชอบจากตำแหน่งความเป็นสมาชิกวุฒิสภา ห้ามมิให้รับจ้างทำงานในธุรกิจภายนอกหรือกิจกรรมวิชาชีพหรือการจ้างสำหรับค่าตอบแทนซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับหรือขัดแย้งกันกับการปฏิบัติหน้าที่ ห้ามรับจ้างทำงานในธุรกิจภายนอกหรือกิจกรรมวิชาชีพหรือการจ้างสำหรับค่าตอบแทน เว้นแต่จะมีการรายงานเป็นลายลักษณ์อักษร ห้ามใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานเพื่อแนะนำหรือช่วยเหลือให้การตรากฎหมายผ่านการพิจารณา ดำเนินไปโดยมีวัตถุประสงค์เป็นการเอื้อประโยชน์ต่อผลประโยชน์ทางการเงินของตนเอง ครอบครัว บุคคลใดบุคคลหนึ่ง กิจการหรือบริษัทใดซึ่งเป็นอยู่ในควบคุมดูแลของเขาทั้งหลาย เหล่านั้น หรือมีผลกระทบเกี่ยวข้องกับกฎหมายที่ตราขึ้นนั้น และห้ามมิให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือทำงานในบริษัท ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือบริษัทโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการให้บริการด้านความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยมีค่าตอบแทน เป็นต้น

3.2.2.2 ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ข้อบังคับฯ³² ได้วางหลักเพื่อลดปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนกับผลประโยชน์ส่วนรวมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ควรรับค่าตอบแทนหรือยอมรับค่าตอบแทนใด เพื่อทำให้ผลประโยชน์ส่วนตนเพิ่มขึ้นจากแหล่งที่มาใด การรับหรือได้รับเช่นว่านี้อาจเกิดขึ้นโดยการใช้อิทธิพลที่ไม่เหมาะสมซึ่งอาศัยอำนาจจากตำแหน่งหน้าที่ในสภาองเกรส ไม่ควรรับของขวัญ (นอกเหนือไปจากการความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล) ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากบุคคลใด (ซึ่งไม่ใช่ญาติ) เว้นแต่ได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรโดยคณะกรรมการว่าด้วยมาตรฐานของความประพฤติ (the Committee on Standards of Official Conduct) ไม่ควรรับเงินที่จ่ายให้เพื่อเป็นเกียรติสำหรับการกล่าวสุนทรพจน์ การเขียนเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน หรือกิจกรรมอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ห้ามมิให้เปลี่ยนเงินทุนที่ใช้ในการหาเสียงเลือกตั้งเพื่อใช้ประโยชน์เป็นการส่วนตัวเกินไปกว่าค่าชดเชยสำหรับรายจ่ายที่พิสูจน์ได้และถูกต้องตามกฎหมายและไม่ควรจะใช้จ่ายจากบัญชีในส่วนของเงินทุนที่แข่งขันหาเสียงเลือกตั้งโดยไม่อ้างเหตุผลให้เข้ากับวัตถุประสงค์ทางการเมืองหรือการหาเสียงเลือกตั้ง ห้ามมิให้มีสัญญาว่าจ้างประจำกับบุคคลใดภายใต้บัญชีเงินเดือนของราชการซึ่งไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ที่ถือเกณฑ์เดียวกันด้วยการรับค่าตอบแทนของทางราชการ

³² เฟิงอั่ง, น. 67-69.

2.2.3 ลักษณะของการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ของสมาชิกสภาองค์กร³³

2.2.3.1 การใช้อิทธิพลส่วนตัว

สมาชิกสภาองค์กรแม้ว่าจะเป็นผู้ที่มีได้ใช้อำนาจทางบริหารแต่เป็นผู้ที่รู้จักผู้ที่ใช้ อำนาจทางบริหาร ดังนั้น สมาชิกสภาองค์กรจึงไม่ควรใช้อิทธิพลที่มาจากความรู้จักส่วนตัวใน การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือใช้อิทธิพลในตำแหน่งหน้าที่การงานเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ ส่วนตนโดยมิชอบ

2.2.3.2 การใช้ข้อมูลลับ

สมาชิกสภาองค์กรที่อยู่ในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภานั้นจะทำให้รู้ข้อมูลลับต่างๆ ของรัฐในหลายด้าน สมาชิกสภาอาจนำข้อมูลลับที่ได้ไปใช้ในการแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงินหรือความได้เปรียบใดๆ ในทางการเมือง ซึ่งในข้อบังคับการประชุมทั้งสองสภาจะไม่มี บทบัญญัติใดบัญญัติไว้ชัดเจน แต่การใช้ข้อมูลลับอาจเกิดขึ้นไปพร้อมกับการแสวงหา ผลประโยชน์โดยการล่องรู้ข้อมูลต่างๆ ซึ่งมักจะนำไปประกอบกับการใช้อิทธิพลส่วนตัว

2.2.3.3 การรับค่าตอบแทนสำหรับการบริการ

บทบาทของสมาชิกสภาองค์กรที่สำคัญ คือการอยู่ในฐานะที่เป็นตัวแทนของ ประชาชนเพื่อทำหน้าที่ในการบัญญัติกฎหมายและเป็นผู้ปกครองในนามขององค์กรนิติบัญญัติ และปัจเจกชน ดังนั้น สมาชิกสภาองค์กรควรดำรงตนเป็นตัวแทนของประชาชน จึงเป็นการไม่ เหมาะสมหากสมาชิกรัฐสภาจะรับค่าตอบแทนหรือผลประโยชน์อื่นใดเพื่อเป็นการตอบแทนในการ ทำหน้าที่เป็นทนายแก่ต่างให้แก่บุคคลใดหรือองค์กรใดที่ไม่ใช่รัฐสภาหรือองค์กรของรัฐสภา เพราะ การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการใช้ดุลยพินิจที่เที่ยงธรรมหรือมุมมองของการให้ความเห็น ในการพิจารณาเรื่องใดๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภา

2.2.3.4 การรับสินบน

สมาชิกสภาองค์กรอาจยอมกระทำการบางอย่างเพื่อผลประโยชน์ของบุคคลเป็น การแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่บุคคลนั้นจะได้รับจากการ กระทำของสมาชิกรัฐสภา

³³ ครีษสุา ดาราศร, เฝิงอ้าง, น. 69-70.